

Побачив вовк, йдучи біля кошари,
Що пастухи, найкращого з отари,
Піймавши баранця, спокійно потрошать,
Собаки ж біля них тихесенько лежать.
Про себе мовив неборак,
Пріч ідучи в досаді, так:
«Який би гвалт тут підняли ви, друзі, без кінця,
Коли б загриз я баранця?!»
